

ordner hans pekuniære Forretninger. Det er et lille Apropos, men det ser ikke godt ud, det ved den højtærede Justitsminister nok.

Den Reform, der blev lavet, og som kaldes Albertis Reform, er saa meget ringere — ikke diametralt ringere, selvfølgelig er der mange gode og udmærkede Ting, de have ikke kunnet pille alt godt ud af den —, men paa Hovedpunkterne er den ganske forskellig fra og langt, langt ringere end den Reform, som vi lavede hernede i Folketinget og, da vi vare færdige med vort Arbejde, lod gaa op til Landstinget. Den er saa meget ringere, at den ikke fortjener at komme til at træde ud i Livet, naar vi nu efter 61 Aars Forløb endelig skulle have den store Retsreform, det er ganske klart, og de Mennesker, der ikke kunne se det, maa være blinde, naar vi da huske paa, hvorledes den blev til. Den blev til under Systemet Alberti paa det Tidspunkt, hvor Alberti og hans System efter de Radikales Udsprængning kørte Partiet i stramme Tøjler, og hvor de, for at holde ham oppe mod alle de stærke Angreb, ikke vilde og ikke turde gaa imod den Mand. Det blev fuldført ved en Kombination af Systemet Alberti med et andet System, som er den ærede Justitsminister bekendt, og som jeg ikke skal nævne ved Navn her, men et System, der er dukket op i de allersidste Dage og bragt frem af en aldeles rasende Embedsmand i et Angreb paa en af Justitsministerens højeste Embedsmænd, en af de reneste og fineste Karakterer, vi have i hele vor Embedsverden. Disse to Systemer bleve kombinerede, og Frugten af dem blev Albertis Retsreform, og Belønningen for den blev for den ene en Gehejmekonferensraadtitel, for den anden et Storkors.

Naar den højtærede Justitsminister i Dag rettede nogle Ytringer om Retsreformen til min Kollega fra Ringsted (Zahle), skal jeg ikke komme ind paa dem. Men da jeg har nævnt Alberti, er der en Ting, som jeg bliver nødt til at imødegaa. Den højtærede Justitsminister sagde, at han kendte ikke noget Eksempel paa, at Administrationen, Justitsministeren altsaa, havde søgt at øve nogen Indflydelse paa Dommerne. Da kender jeg et Eksempel paa det. Jeg kender et Eksempel paa, at der fra Albertis Side er øvet en Pression paa samtlige Underdommere i hele Danmark gennem deres Forening for at faa deres Jubel over Prygleloven frembragt, det er saa klart som noget. Der blev holdt et Underdommermøde i de Dage.

Der blev vedtaget en Adresse til Alberti, hvor disse Dommere, brave, dygtige Forhørsdommere Landet over, ytrede deres Sympati for Prygleloven, medens derimod alle uafhængige Dommere, alle de Dommere ved de kollegiale Retter her i København, som ikke have forenet Administration med deres Dommerembede, udtalte sig derimod. Og Frugten af deres Udtalelser var, at de ganske bleve forbigaaede, den Gang Straffelovkommissionen blev nedsat; thi skønt de efter deres hele Uddannelse og efter deres Kundskaber og efter deres Virksomhed vare selvskrevne til at træde ind i den eller i hvert Fald til at være meget fyldigt repræsenterede i Straffelovkommissionen, saa kom der ikke en eneste ind.

Der er en Ting til, som jeg ikke bliver nødt til, men som det morer mig at nævne, noget, som den højtærede Justitsminister anførte her i Dag, det var salig Balle Lars. Denne Balle Lars lod til at falde den højtærede Justitsminister noget for Brystet. Det er, fordi Justitsministeren ikke kender eller ikke har hørt saa tid Tale om Balle Lars, som vi have hørt her i Tinget. Jeg staar her ved Siden af en Plads, som foruden den nuværende Indehaver tillige bærer Navnet paa Klaus Berntsen. Den højtærede Konseilspræsident har altsaa sin Rigsdagsplads her ved Siden af. Han har udtalt sig om Balle Lars ikke een, men flere Gange. Da der derfor var Tale om Balle Lars, saa jeg hen til den højtærede Konseilspræsident. Han smilede, saa det klukkede i ham ved Tanken om det — men naturligvis, det var et ministerielt Smil og en ministeriel Klukken, som anstaar sig for en Konseilspræsident, hos mig var det mere ubehersket, thi disse gamle Minder more mig, naar jeg tænker paa, hvorledes Folketingsmanden fra Assens (Berntsen) stod her i en livlig Trætte med Folketingsmanden fra Løvel (Anders Nielsen), der siden er bleven Landbrugsminister. De talte om Tingene med fuld Sagkundskab, hver fra sin Side, og søgte at overbevise hinanden, og navnlig Folketingsmanden fra Assens brugte mange Ord, ikke blot sandfærdige Ord, thi det vare de alle sammen, men mange af dem vare tillige vittige og nogle ret bidende, man kunde sige sviende. Men mig morede de alle sammen, og den Gang endte det ærede Medlem fra Assens sine Ord med: „Ja, jeg kan lige saa godt holde op, det er spildte Ord paa Balle Lars“ . . . . (Konseilspræsidenten: Det er ikke rigtigt!) . . . . saa vidt jeg husker . . . . (Konseilspræsi-